

terme l'única manifestació del matí, a la plaça d'Urquinaona. L'acte va ser una mica caòtic, ja que darrere seu el PCC, Partit dels Comunistes de Catalunya, demanava l'autodeterminació i, encara més enrere, el PORE, Partit Obrer Revolucionari Espanyol, cridava en favor de la república. Iniciativa per Catalunya va fer igualment un acte de solidaritat amb l'Onze de Setembre xilè, data en què el general Pino-

chet va fer el seu colp d'estat. Els manifestants xilens van continuar la seva manifestació rambla avall, on van creuar-se pacíficament amb els independentistes que provenien del Fossar, que la remuntaven.

A la tarda, set minuts passats l'hora prevista, Esquerra Republicana de Catalunya va iniciar el seguit de convocatòries que s'havien aplegat a la plaça d'Urquinaona. Hi participaven

la Crida a la Solidaritat, els dos MDT, i altres partits extraparlamentaris, com el MCC (Moviment Comunista de Catalunya); LRC (Lliga Comunista Revolucionària), etc... Tot va transcórrer sense incidents, amb un caire festiu i tranquil. Més d'un manifestant va comentar que se n'anava a casa a dormir, ja que el concert de la nit anterior en favor d'Amnistia havia llevat molta son a alguns dels presents. □

EL CONTROL DE LES MANIFESTACIONS DE L'11 DE SETEMBRE

La policia fotografia la Diada

Per raons de seguretat, les forces d'ordre públic vigilen les organitzacions independentistes que convoquen manifestacions l'11 de Setembre. Aquestes ho saben, es queixen, i controlen, per la seva banda, la policia.

Eduard Company

Passejar per Barcelona, sobretot pel centre de la ciutat, en les dates pròximes a la Diada Nacional de Catalunya pot significar un dubtós plaer per a les persones d'ideologia independentista. I no ja dels principals líders d'aquestes organitzacions, que detecten l'enganyadora presència d'individus que els segueixen i escolten. Són els que anomenen «de la secreta» o, en argot, *els morales*: policia.

D'un temps ençà la policia nacional i la guàrdia civil han augmentat el control sobre els partits polítics més radicals. Aquest fet va posar-se de manifest no fa gaire, quan va eixir a la llum pública que les manifestacions que es duïen a terme arreu de l'estat eren controlades fotogràficament o en gravació de vídeo per les forces d'ordre públic. Asseguren els líders de les organitzacions independentistes catalanes que el control a què són sotmesos per la policia s'ha incrementat últimament, ja que no tan sols es redueix a les ja de per si polèmiques filmacions, sinó que s'estén a una vigilància més pròxima, que és palesa en escoltes telefòniques, seguiments i observació constant. Fonts de la policia nacional, per la seva banda, es neguen a parlar sobre el tema, ja que tenen per norma «no dir res sobre seguretat pública, per raons de seguretat».

L'11 de Setembre és una de les dates en què les manifestacions al carrer són més nombroses i nodrides. La vigilància policial és, per tant, més estricta. Conscients d'aquest control, el moviment independentista ha posat control per la seva banda al seguiment

de la policia. Existeix, doncs, una vigilància mútua.

Policia entre els manifestants

El seguiment que fan les forces d'ordre públic de les manifestacions de l'11 de Setembre són bàsicament de tres tipus. «La primera —diu **Jordi Sánchez**, de la Crida a la Solidaritat— és purament de repressió, i són els policies uniformats els que es veuen. En segon lloc, hi ha la vigilància secreta, de paisà, però que es fa a la descarada, que no importa que els policies siguin detectats; és més, fins i tot ho provoquen, ja que d'aquesta manera pretenen la intimidació. I la tercera és la secreta invisible, que saps que et vigilen, perquè se sap, però no saps des d'on».

Els encarregats de dur a terme el

control són els Serveis d'Informació de la guàrdia civil i la Brigada d'Informació número 2 de la policia nacional. Portaveus del Moviment de Defensa de la Terra (MDT-PSAN) afirmen que la policia efectua el seguiment amb dues intencions, la detenció i la informació. «Els sistemes de detenció han canviat últimament, ja que aquestes es duen a terme després de la manifestació, quan tothom se'n va a casa, per exemple, en el metro. Així, la gent no s'hi pot revoltar. Aconsellem, per tant, que els manifestants tornin a casa en grup, mai sols».

La informació es realitza mitjançant l'observació simple o l'enregistrament fotogràfic o televisiu dels manifestants. Segons expliquen de l'altre Moviment de Defensa de la Terra (MDT-IPC), «la policia infiltra agents en les manifestacions, que van observant-nos i

Un policia de paisà pren fotos al metro de Barcelona.

Detenció d'un manifestant a la rambla de Catalunya.

estudiant-nos. Són experts en fisonomies i detecten els líders, la gent nova, els que destaquen. Després, si poden, ens detenen». Normalment, però, els membres de les forces d'ordre públic eviten, si són descoberts, provocar aldarulls. «Se'ls aconsella que marxin, i si no ho entenen d'una manera, ho entenen d'una altra».

Com actua la «secreta»

A força d'empirisme, als manifestants els és fàcil de descobrir els policies infiltrats. Del MDT-PSAN asseguren que «se'ls detecta per la manera de mirar. Sempre et miren fix, amb mala llet; entre la mirada d'un policia i la d'un *manguí* no hi ha gaire diferència.

A més, com que gaudeixen d'immunitat, això es trasllueix, es nota». Afegeixen, a més, que «per a diferenciar-se, entre ells usen algun codi secret, una estelada cap per avall, un adhesiu damunt d'un altre, coses així». Fonts del MDT-IPC afirmen que «també es comuniquen per un llenguatge de gestos, com cordar-se una sabata o gratar-se una orella».

A part dels policies infiltrats en la manifestació hi ha també els que en fan un seguiment paral·lel. «Acostumen —explica **Jordi Sánchez**— a anar en cotxe. Se situen a cada cantonada de la Ronda de Sant Pere, i van informant per ràdio del transcurs de la manifestació. Els cotxes que duen són fàcilment identificables, sovint són Ford Escort o Talbots Horizon, tot i que va haver-hi una temporada que duien Seat Ritmo. Es coneixen perquè són de qua-

Cos superior de policia a la plaça de Sant Jaume el dia 13-3-88, a la manifestació feminista.

tre portes sempre, i duen una antena al parabrises del davant; un petit rectangle adossat al vidre del qual surten dos fils horitzontals. Els de la guàrdia civil, en canvi, duen l'antena al darrere, sobre la safata, i per a dissimular-la hi posen una caps de Kleenex a l'inrevés. Van en parella, un vigila des del cotxe i l'altre des de fora, i sols es desplacen si hi ha aldarulls. Són prudents, ja que segueixen la manifestació des d'uns 150 o 200 metres de distància i en fan poques fotos».

Més fotos que en l'àlbum familiar

El control fotogràfic és un dels sistemes de vigilància utilitzat per les forces d'ordre públic més desenvolupats actualment. Es fan instantànies dels manifestants des de diversos angles i de molt diverses maneres. La més corrent és aquella en què el policia se situa en un pis des d'on s'observa bé el pas de la manifestació, i es detecta pel típic *moviment de cortines*. Si la gravació és en vídeo, el pilot vermell de les càmeres aixeca les protestes de la gent filmada. El material d'enregistrament és sofisticat i d'alta precisió.

Quant a les fotografies, és bastant comú que la policia es distribueixi entre els professionals de la premsa. Inclús fonts de la Crida i del MDT-IPC coincideixen a assenyalar la sospita que alguns determinats periodistes hagin actuat de còmplices en les tasques policials. «Amb el que també se'ns filma —asseguren fonts del MDT-IPC— és

amb les càmeres que hi ha per controlar el trànsit. Fixa't que es mouen constantment. El que caldria veure és quina part de responsabilitat té l'ajuntament en aquesta qüestió. I no cal dir que la bandera espanyola de la plaça de Catalunya té una càmera que l'enfoca constantment».

A causa del control exercit, tant la Brigada d'Informació número 2 com els Serveis d'Informació de la guàrdia civil han anat bastint els seus arxius d'una bona quantitat de material gràfic sobre el moviment independentista català. «I no tan sols sobre nosaltres —diu **Jordi Sánchez**—, sinó també de partits d'esquerra, com el PSUC i ERC». L'existència d'una documentació exhaustiva sobre les manifestacions de l'11 de Setembre és refermada pels portaveus del MDT-IPC i del MDT-PSAN: «Ens l'han mostrada en molts casos de detencions, amb la intenció clara d'intimidat-nos».

Àngel Colom, diputat al Parlament per ERC, afirma que coneix l'existència de l'arxiu policial, «i estic segur que tenen més fotos meves que les que tinc jo en l'àlbum familiar, i puc provar-ho». En nom del seu partit comenta que aquest mètode de control «és irresponsable, antidemocràtic i vulnera els drets constitucionals de la persona». Igualment, se suma a la sospita dels altres grups independentistes citats de què «tenim, a Esquerra, el telèfon punxat».

«La feina és fotre»

Segons fonts de la policia nacional, «si l'actuació nostra és considerada

Estiu

NOVETATS en LLIBRES

<p>edicions 62 s/a</p> <p>UNA JOVENTUT Patrick Modiano El Balanci, 210. 144 pàgines.</p> <p>Un noi i una noia molt joves surten de l'adolescència en un París que els és estrany. La seva soledat farà que es trobin amb personatges sorprenents i feines insòlites.</p>	<p> Editorial Laia</p> <p>ABANS QUE ENS CONEGUÉSSIM Julian Barnes. Col·lecció «El Mirall i El Temps». 166 pàgines.</p> <p>Per l'autor de: «El loro de Flaubert».</p>
<p>Edicions BROMERA</p> <p>EL FANTASMA QUE PAGAVA LLOGUER Henry James. Col·lecció «A la lluna de València», 4.</p> <p>La por i l'atracció unides. Una casa intrigant i solitària on, puntualment, es paga un arrendament molt especial.</p>	<p>EDITORIAL EMPÚRIES</p> <p>TREVOL 1: LLENGUA Glòria Bordons. Josep M. Castellà.</p> <p>El llibre ideal per a l'aprenentatge de la nostra llengua a l'ensenyament mitjà i en els cursos d'adults (5a edició).</p>
<p> GREGAL LLIBRES consorci d'editors valencians s.a.</p> <p>LLINDAR 2 ENSENYAMENT DE LA LLENGUA A NO VALENCIANOPARLANTS Ricard Calatayud, Rosa Sanz, Francesc Ruiz Il·lustracions de Francesc Santana</p>	<p> LA GALERA, S. A., EDITORIAL</p> <p>LES ALES ROGES Miquel Rayó i Ferrer Col·lecció Els Grumets de la Galera. Premi Josep-M. Folch i Torres, 1987. Presentació: Xavier Pastor, president de Greenpeace, Espanya. Il·lustracions d'Ismael Balanya.</p>
<p> EDITORIAL TRES I QUATRE</p> <p>TOMBATOSSALS Josep Pascual Tirado. A cura de Lluís Messeguer «L'Estel», núm. 7.</p> <p>En aquestes 'Contalles de la Terra', les aventures del gegant Tombatossals en la cort del rei Barbut i en la conquesta de les Illes Columbretes esdevenen, ahora, mite, símbol, signe i miratge.</p>	<p> curial</p> <p>LA CAIGUDA/ASPRORS DE LA VIDA Felip Palma Biblioteca Popular Curial, 4.</p> <p>Una novel·la curta i un recull de narracions d'una autora (Palmira Ventós) comprensiblement oblidada, a més a més la seva mestria, del tot comparable a la de Víctor Català.</p>
<p> Edicions Proa</p> <p>EL DIA DEL JUDICI Salvatore Satta Trad. de Carme Arenas Il·lustració de Gerard Rosés A tot vent 266 232 pàgs. 1.500 ptes.</p>	<p>SÍRIVS</p> <p>DOCTRINA CATALANISTA Fidel Constant Reedició facsímil del catecisme de la Unió Catalanista. Sírius. Apartat 2482. 08080 BARCELONA. Distribució (93) 256 20 00 - 347 25 11.</p>

il·legal o anticonstitucional, els partits polítics tenen al seu abast els mètodes democràtics per a denunciar-la. Nosaltres no fem res que vulneri la legalitat, i és fàcil de comprendre, ja que si som els encarregats de defensar-la hem de ser els primers a respectar-la. Quant a la vigilància de l'11 de Setembre, les dotacions del nostre cos destinades al control són les mateixes de cada any. Si es detecta un augment de presència policial és a causa de la coincidència de dates sobre la manifestació, la Cursa Internacional i el concert de roc d'Amnistia al camp del Barça».

La vigilància de la policia sobre els grups independentistes és presa amb distintes actituds per part d'aquests últims. Coincideixen, però, a assegurar que les seves activitats no pateixen cap disminució pel control a què es veuen sotmesos. «Ho superem amb humor britànic —diu Jordi Sánchez—, de fet mantenim una relació irònica. Sempre que podem, però, tractem de posar-los en evidència, perquè tenim molt clar que la seva feina és fotre'ns a nosaltres i la nostra, fotre'ls a ells. El que passa és que n'hi ha de més simpàtics que altres».

Per part del MDT-PSAN, la vigilància «ens la prenem com una manera més de repressió. Al final, t'hi acabes acostumant, tot i que aquest hàbit no evita que continuï lluitant pel creus». El MDT-IPC conclou que «si fem cas de les estadístiques, un 40 per cent de la població de Catalunya no és desfavorable a la independència. Ja pot anar, doncs, controlant, la policia».